

vzorom, za katere si nas z apostolsko gorečnostjo užgal, in katere smo gledali najveličastnejše dejansko vresničene v Tvoji vzvišeni osebi. Pojdi torej, apostolski mož, za klicem božjim! On, ki je tako obilno blagoslovil Tvoj prihod med nas, blagoslovi naj jednako radodarno tudi Tvoj odhod! Ohrani in vodi naj Te roka božja in blagoslavlja naj Tebe in Tvoja apostolska dela do skrajnih mej življenja v čast sv. cerkvi, v blagor vernikov!

Gospodarske stvari.

Slovensko čebelarstvo v Ljubljani.

Namen društva je povzdigniti čebelarstvo po naših pokrajinah. To bo skušalo doseči s tem, da bo izdajalo list »Slovenski čebelar,« v katerem bo učilo, kako se mora čebelariti. Odgovarjalo bo na vprašanja udov, ter učilo gojiti zdrave in zdraviti bolne čebele. Da bo pa list mogel dovolj snovi prinašati, treba je, da se dovolj razširi. Zato mu je cena nizka, le en goldinar na leto, ki naj se pošlje pod naslovom: »Gospod Rado Germovnik, semenišče v Ljubljani« ali »Slovenskemu čebelarskemu društvu v Ljubljani«.

Tudi bo društvo preskrbelo za naše kraje primerne panje po kolikor moč nizki ceni. Trudilo se bo tudi zvišati cene čebelarskim pridelkom. To je namen društva. Koliko je vreden že sam predalček za vprašanja! Kaj ne, kako je včasih dober svet drag, a tu bo zastoj! Evo! Čebelarska ledina se je jela orati, podpirajmo delo od vseh strani! List bo skušal naravne zaklade razkriti ter jih vam izročiti. Prva številka je že razposlana, druga in tretja sta v tisku. Naročite list mnogoštevilno, ker s tem koristite sebi in drugim! Čim več se jih naroči, temveč ima upanja do podpore, ker ravno s tem, da se nas obilo združi, kažemo, da smo je potrebni.

Zlasti pa se tu obračamo na gg. duhovnike in učitelje, voditelje naroda, naj podpirajo kolikor jim moč društvo, saj le oni pridejo največ v dotiko z narodom, oni naj mu pokažejo, kaj je koristno in dobro. A tudi drugi stanovi naj ne zastajajo. Zlasti nas veseli, da kmetovalci s tako velikim veseljem pozdravljajo novo društvo ter mu žele mnogo naročnikov, mnogo uspeha in božjega blagoslova temu prepotrebniemu blagemu podvzetju. Dal Bog, da se jim izpolni ta želja: »Mnogo uspehov, mnogo naročnikov!«

Sejmi. Dne 2. aprila v Št. Ilju v Slov. gor., v Poličanah (za svinje), na Starih Sv. gorah, v Artičah in Slov. Gradcu. Dne 4. aprila v Trbovljah, Kamnici, Sevnici ob Savi, v Mariboru (tudi za konje) in v Poličanah. Dne 5. aprila pri Sv. Križu tik Slatine in v Radgoni. Dne 6. aprila na Ptuj in v Imenem (za svinje). Dne 7. aprila v Konjicah, na Laškem, na Bregu pri Ptuj (za svinje) in v Rajhenburgu.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Napredek v enem letu!) Naša župnija leži v bližini nemške meje. Zato moramo tudi mi Jareninčani biti stražniki meje in to v zadnjem času tembolj, ker se na zahodu in severu od nas vedno bolj širi nemški duh in nam preti ponemčiti naše obmejne kraje, o čem je tudi zadnji »Slov. Gosp.« prav žalostno sliko podal. Pa se tudi zavedamo v polni meri imenitne naloge kot stražniki slovenske meje. V teku enega leta se je tu veliko storilo, da bi postala jareninska župnija mogočna in nepremagljiva slovenska trdnjava, ob kateri bi se naj razbil in ponesrečil vsakateri nemškutarski napad in poskus naše dobro slov. ljudstvo

pokvariti in mu iz srca iztrgati ljubezen do Boga in do slovenske zemlje in govorice. Leta 1896. je stela Mohorjeva družba pri nas 138 udov, lani že 54 več, namreč 192. In letos smo napredovali za 92 udov, tako da šteje Jarenina sedaj 284 Mohorjanov, gotovo prelepo in tu ob meji tem znamenitejšo število za župnijo, ki ima 3030 duš. Napeli smo vse moči, da pokažemo svetu, da smo in ostanemo svojemu ljubljenu svetlemu cesarju zvesto udani Slovenci in zato smo letos ob petdesetletnici njihovega vladanja v tolikem številu pristopili k družbi, ki nam bo jeseni podala tudi prelepo knjigo o njihovem življenju in delovanju. — Naš vrli »Slov. Gospodar« šteje sedaj pri nas že 60 naročnikov; pred enim letom še jih je bilo komaj 16. Vsak količak zavedni posestnik ga z veliko slastjo prebira in pije iz njega navdušenje za naše svetinje. Ljudje ga čudovito radi prebirajo in komaj ga vsakikrat pričakajo. Ko pa dojde, roma od hiše do hiše in budi v naših ljudeh narodno zavest in ponos. Za poživljenje in okrepitje katoliškega duha prihaja sedaj k nam 53 iztisov vsega priporočila vrednega lista »Venec cerkvenih bratovščin«; tudi »Cvetje« mnogi čitajo in še druge slovenske liste, ki pospešujejo slovensko zavest in omiko. — Ognjišče in središče našemu narodnemu gibanju je tukajšnje kmečko bralno društvo. Lansko leto je štelo 1 častnega uda, 60 rednih in 14 podpornih udov. Dohodkov je imelo 104 gl. 29 kr., stroškov pa 35 gl. 23. Priredilo je lani v pustu veselico, pri kateri se je v drugič igralo v Jarenini in sicer igra »Bob iz Kranja«; 4. julija je priredilo lepo Ciril-Methodovo slavnost in potem še 7 poučnih shodov, na katerih so domači in tuji govorniki poučevali ljudstvo. Letošnje leto je priredilo že 4 poučne shode; dne 16. febr. pa je imelo svoj občni zbor in veselico, pri kateri se je izvrstno igrala igra »V Ljubljano jo dajmo«. Domači pevci so s petjem, nekateri domačini pa z nagovori in deklamacijami povzdignili veselico, katere se je udeležil cvet jareninskih narodnjakov in tudi nekaj sosednih Jakobčanov. — Tako delamo in napredujemo v Jarenini in utrjujemo svojo narodno trdnjavo, s katere bomo, ako Bog da in sreča junaska, v nedolgem času neusmiljeno začeli streljati na sever in zahod, kjer še Slovenci bivajo, ko bode v dejanju izvršen nasvet članka v zadnji števi. »Slov. Gosp.« »Glejmo vendar na mejo«, da ohranimo slovensko zemljo, ki so nam jo vrli očetje zapustili. Zivel katoliško-slovenski napredek ob meji slovenski! Ziveli jareninski stražniki slovenstva!

Iz Šoštanja. (Razno.) Pred kratkim se je naselil v našem trgu nov zdravnik, g. dr. Karol Chloupek iz Prage. Zdravniško vprašanje je pri nas že dlje časa pereče. Trg raste čudovito naglo in isto tako prebivalstvo v okolici, zdravnik pa je bil vedno isti stari. Moral bi bil biti v istini čarodelnik, da bi bil mogel vestno opravljati vsa bremena: Lappovo bolnišnico, železnico, bolniško blagajno, obsirna pota po obsežnem šoštanjskem okraju in pri vsem tem še negovati svoj šport, lov. Razpisalo se je mesto distriktnega zdravnika za pet občin. Vse si je oddahnilo, veselje se nove zdravniške moči.

Prepričani smo bili, da se naš stari zdravnik dr. Lichtenegger ne bo potegoval za novo mesto, ker je bil itak z delom preobložen, da se ne bo zmenil kot »strammer Deutscher« za razpisano nagrado peterih skoraj popolnoma slovenskih občin. Pa glej čuka! In kako se se je potegnil! Zares krvava ironija, da bi pri toliki potrebnosti novega zdravnika ostalo vse pri starem! Župani so volili vendar novega, a stari je mobiliziral deputacijo svojih somišljenikov v Gradec, in ko ta bržčas ni nič opravila, je šel sam tja moledovat. Zmešali so celo zadevo tako, da še sedaj ni rešena, bržčas je rekurz pri ministertvu.

Slovenec je pač vselej in povsod trpin, celo na njegove najnujnejše potrebe se ne

ozira. Dejanja kažejo očitno, da je bil nov zdravnik potreben, strank ima obilo, ki so poprej po pol dneva po gostilnah in stezah prežale na starega zdravnika. Dal Bog, da bi dobil vrli dr. Chloupek razpisano nagrado, da bi ostal stalno pri nas! Dolžnost naša pa je, ga med tem vsestransko podpirati!

Osrednje vodstvo šumarske v Gradcu skrbi kaj dobro, da se razposiljajo vedno in vedno nemški obrtniki v razne južnoštajarske kraje. Ne vemo, če že posluje nova obrtna zadruga v Celju. Kako silno je potrebna! Pri nas smo primorani najhujše politične nasprotnike, ali vsaj brezbarvene podpirati. Ko bi se vendar k nam pošten in dober sedlar in ključar, oziroma klepar naselil. Kruha in posla jim ne bo manjkalo.

V sosednjem Št. Andražu so vrgli pri občinski volitvi celi stari odbor. Neki dopisnik slika v »Domovini« zadevo prav nedolžno. A čudno, zelo čudno je, da ima nad izidom volitve tako silno veselje celjska »vahterca« ki ob enem v isti številki napade vrlo zasluženega g. župnika v Šmartnu pri Velenju. »Vahterca« je pač bolj odkritosrčna, ona misli: »Izbacnite povsod duhovnike iz javnih zastopov, uničite njih upliv, potem imamo mi nemčurji v zvezi z mokrači prav lahko delo!«

Z Ljubnega. (Domača zavarovalnica.) Javiti nam je posestnikom gornjegrajskega okraja veselo novico, da je visoka c. kr. vlada potrdila ustanovitev društva »Vzajemna zavarovalnica zoper ogenj na Ljubnem« za gornjegrajski sodnijski okraj in da so dotična odobrena pravila že došla začasnemu vodstvu tega društva. Kdor je le količak že razmotrival zavarovalno vprašanje, mora priznati, da je ustanovitev tega društva neovrgljivo velicega pomena. Koliko tisočakov zavarovalnine je romalo in še vedno roma vsako leto iz našega okraja v žepu uprav tujih zavarovalnic! Štejejo že milijone premoženja, a zavarovanec nima od vsega tega nič in čeprav jim je tekom let izplačeval že toliko in toliko stotakov, zahtevajo le še in še.

Kaj čuda, če se je marsikateri končno le že naveličal tega davka in raje opustil zavarovanje svojih poslopij. To pa najbrže že v bližnji prihodnosti ne bo več mogoče, kajti namerava se vpeljati prisilno zavarovanje, t. j. reklo se bo: »Hočeš ali nočeš, moraš pustiti zavarovati svoja poslopja!« Zavarovanje bo postalo torej v pravem pomenu besede vedni davek, kar pa bo novo breme na že obžuljene rame davkoplačilčeve. In temu ravno odpomoči, zavarovanca v gotovi dobi oprostiti vplačevanja zavarovalnine, a mu pri tem vendar zagotoviti takojšnjo denarno podporo v slučaju požarne nesreče, — to je glavni namen »Vzajemne zavarovalnice zoper ogenj na Ljubnem« za gornjegrajski okraj.

Preobširno bi bilo navesti vse važnije določbe društvenih pravil, zato objavimo le nekatere, ki društvo posebno priporočajo.

Tako določa § 1.: »Namen društva je, združiti posestnike v društvenem okolišu, da drug drugega podpirajo v slučaju požarnih škod, katerih niso sami zakrivali.«

In § 2. pravi: »Da se ta namen doseže, zavarujejo posestniki, ki pristopijo k društvu, vzajemno svoja stanovašišča, gospodarska poslopja ali njih dele do neke gotove svote, tako, da vplačujejo določene doneske v skupni društveni zaklad, iz katerega se izplača pristojna podpora društveniku, ki ga je zadela nesreča vsled požara, kakor to določa § 14.«

Gledé društvenega zaklada določa § 16. sledeče: »Zaradi ustanovitve tega zaklada je doneske društvenikov v kakej hranilnici ali drugače po § 19. hasnovito nalagati in obresti po odbitju upravnih stroškov tako dolgo dolagati h glavnici, dokler vse obresti od zaklada ne dosežejo one visokosti, ki je potrebna, da se pokrijejo letni upravni stroški in po desetletnem povprečju na jedno leto odpadle požarne podpore.«

Do te dôle, katere početek konstatuje naj odbor (§ 45. lit. h.) pa je podpore, ki jih ima društvo izplačevati, posojati iz društ-